

TEMA 10: ALTRES TEMES

TÍTOL: **THALYSIA: L'OBRA DE JEAN ANTOINE GLEIZÈS (*)**AUTOR: *Ramón Bau*

"Parlo amb Richard del llibre 'Thalysia' i li dic que hi ha una mica de específicament francès a Gleizès. Em dóna la raó, hi ha en ell traços que es troben en Vicenç de Paül i que recorden a San Francesc d'Asis".

Diari de Còsima 10 gener 1880

L'any 1880 va comprar Wagner l'obra 'Thalysia o la nova existència' de Jean A Gleizès, escrita en 1840, enorme obra sobre el vegetarianisme, i la seva lectura el porta a un canvi radical en aquest tema. Deixa de menjar carn i a més escriu diverses obres assignant a la matança d'animals i a menjar carn ser un camí que porta a la violència i la decadència moral. A 'Religió i Art' i després a 'Heroisme i cristianisme' desenvolupa àmpliament aquestes idees, que el portaran a Parsifal a denunciar la caça i promocionar el vegetarianisme.

No obstant això aquesta obra és molt poc, per no dir res, coneguda, ni tan sols en els ambients wagnerians, on només a la revista del Cercle Wagner de Lyon, wagneriana ACTA de l'any 2011, hi ha una petitíssima referència a l'article "Richard al menjador", per Pascal Bouteldja. Aquest llibre està ara editat en francès i es pot comprar a Amazon per 35 euros, amb 700 pàgines.

El llibre 'Thalysia o la nova existència' i el seu autor Gleizès són realment dignes de ser coneguts i admirats. Gleizès va ser un personatge únic, d'aquests que prestigien la humanitat i per això, potser, no són coneguts. La seva principal característica era la Compassió pel dolor i el rebuig a tota crueltat i violència, no només amb els humans sinó amb els animals.

Mentre Parsifal inicia el seu camí compassiu amb els animals, amb el Cigne, i després ho estén a tota la humanitat representada per Amfortas, Gleizès comença el seu camí amb l'home, tractant de ser metge per alleujar el dolor, i després estén la seva compassió i amor als animals.

Jean-Antoine Gleizès (1773 – 1843) escriptor i filòsof francès precursor del vegetarianisme

Com bé ressenya Wagner, s'assembla una mica a San Francesc d'Assis, per la seva coherència absoluta en la seva vida amb aquesta compassió general, i per la seva bondat interna, estranya a tota reacció agressiva contra els seus oponents.

Gleizès s'aparta del món, considera l'amor a tots els éssers vius com el gran missatge de Crist, i pren la seva acció com la

religió de la Compassió, no una simple faceta més. Un home bondadós i lliurat a tractar de difondre l'amor als éssers vius com a base d'un món millor.

JEAN-ANTOINE GLEIZÈS

Jean-Antoine Gleizès va néixer a Dourgne, Tarn, el 26 de desembre de 1773 i va morir a Mazères el 17 de juny de 1843, és un escriptor i filòsof francès precursor del vegetarianisme a França. Era el fill de Denis Gleizès, advocat i de Marie Anne Faucos. Va estudiar en el col·legi de Sorèze i després va prendre cursos a la Facultat de Medicina de Montpellier. Era reticent a prendre cursos de dissecció, deixà d'estudiar medicina i es dedicà a la literatura.

En 1794, es va casar amb Aglaé Anglivièl de la Beaumelle, filla de Laurent Anglivièl de la Beaumelle, que durant l'afer Cales va ser una de les primeres defensores de la família Cales.

Jean Cales era un calvinista francès nascut el 19 de març de 1698 a La Caparède prop de Castres, al departament del Tarn. Va ser executat el 10 de març de 1762 a Tolosa.

Un dels seus fills, Louis, es va convertir al catolicisme cap a 1760. El seu germà Marc-Antoine també va manifestar una inclinació a alterar la seva fe però, possiblement a causa de l'oposició de part de la família, mai va donar a el pas.

El 13 d'octubre de 1761 ha un cert nombre de curiosos, atrets l'aldarull, es va concentrar davant de la casa de de Jean Cales: Marc-Antoine havia estat trobat penjat al magatzem del seu pare. Es va acusar que Antoine havia estat assassinat pel seu pare per evitar que abjurés de el protestantisme. Jean Cales va ser executat. el 9 de març de 1765, un tribunal de París va declarar a Cales, per unanimitat, innocent en revisió de sentència.

Però hi ha raons de pes per dubtar de la innocència del pare.

La família Gleizès es va traslladar al castell de la Nogarede, on Gleizès desenvolupa una teoria sobre l'harmonia amb la natura que exclou el consum de carn i es converteix en vegetarià. Ell prohibeix la caça a la seva terra. Romandrà fins a la seva mort fidel a aquesta dieta vegetal que considera natural i coherent amb la moral. L'autor romàntic Alphonse Esquiros va dir d'ell: "Era l'ànima d'un brahman en el cos d'un francès". Va morir al castell de la Nogarede d'un atac d'apoplexia a l'edat de setanta anys.

Obres:

- *Les nuits élyséennes*, éd. Pierre Didot l'Ainé, Paris, 1801.
- *Les Agrestes*, éd. Fuchs, Paris, 18042.
- *Le Christianisme expliqué, ou le Véritable esprit de ce culte méconnu jusqu'à ce jour*, éd. Firmin-Didot, París, 1837.
- *Séléna, ou la famille Samanéenne*, éd. Des Forges, 1838
- *Thalysie; ou La nouvelle existence*, éd. L. Desessart, 1841

L'ÈTICA DE LA DIETA - GLEİZÈS

per Howard Williams M.A., 1883

Publicat per la International Vegetarian Union (IVU) <https://ivu.org>

De tots els esperits il·lustrats i humans als quals va donar origen el filosòfic segle divuit, i que van ser activats pel gran moviment que es va originar a França en la seva última part de segle, cap d'ells va ser impulsat per un sentiment més pur i més exaltat que el de Jean Antoine Gleizès: el més entusiasta, potser, de tots els apòstols de la humanitat i del refinament moral. Va néixer a Dourge, en l'actual departament de Tarn. El seu pare va ser advocat davant l'antic Parlament provincial. El nom de la seva mare era Anna Francs. Després d'assistir a les escoles preliminars, es va dedicar a l'estudi de la medicina: es va apuntar, diu el seu biògraf, més per amor als humans que per predilecció per la professió. El seu intens horror pels experiments viviseccionals a les cases de tortura fisiològiques aviat el va obligar a abandonar la carrera triada: l'experiència, però, l'adquirit durant la seva breu curs metge, va poder utilitzar-lo més d'una vegada després en benefici dels seus veïns.

El primer període de la Revolució havia estat aclamat per ell, encara molt jove com era llavors, com el començament esperançador d'una nova era; fins que la seva adreça, malauradament, va caure en mans de líders fanàtics, els quals, seguint massa els exemples dels vells règims, van pensar, mitjançant execucions massives, aclarir el camí per a l'establiment d'una república universal i d'una pau duradora. El entusiasta juvenil, l'ànima sencera es rebel·lava de la idea mateixa de el vessament de sang i de el sofriment, es va retirar desesperat a la solitud, i es va dedicar als estudis científics i literaris, i a la contemplació de la natura en calma.

En 1794, a l'edat de 21 anys, Gleizès es va casar amb Aglae de Baumelle, filla d'una escriptora de certa reputació. En el seu moment, sembla haver tingut l'esperança d'instruir als seus compatriotes, al participar en l'ensenyament públic; però, decebut pel pla per a la inauguració d'un curs de conferències històriques a l'escola central del seu departament, es va retirar de tota activitat del món i es va instal·lar en una llar feliç i pacífic, en un petit castell pertanyent a la seva dona, a l' peu dels Pirineus, prop de Mezières. Va ser allà, al mig de les magnífiques solituds de la Natura, quan en 1798, en el seu vintè cinquè any, va decidir abandonar per sempre la dieta de la sang i la matança. Fins al

moment de la seva mort, quaranta-cinc anys després, la seva dieta consistia únicament en llet, fruites i verdures.

Tan gran va ser la seva escrupolositat, que per a evitar tota possibilitat o error Gleizès preparava el seu propi menjar; i sempre menjava sol (la seva dona no podia o no volia seguir els seus elevats objectius), ja que no podia suportar ni l'olor ni la vista dels plats amb animals. I aquesta intensa aversió va ser, de fet, el que el va obligar a renunciar en gran mesura a la seva relació amb el món o, en tot cas, a evitar les celebracions ordinàries de les "festes" socials.

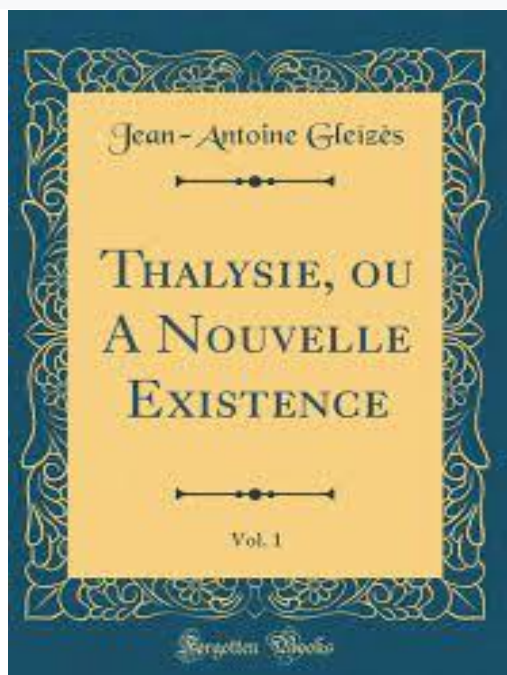
Ple d'entusiasta creença en la veritat transparent i sublim del seu credo no podien deixar de recomanar-lo a millors esperits de l'època. Gleizès es va dirigir a alguns dels més reflexius dels seus contemporanis, entre d'altres a Lamartine, Lamennais i Chateaubriand. Lamartine, l'autor de 'La caiguda d'un àngel', en què expressa les seves simpaties vegetarianes, va respondre, si no amb l'entusiasme que de l'autor d'aquest gran poema podria haver esperat amb justícia, al menys amb un esperit amistós. Els altres van guardar silenci. Aquesta indiferència dels que haurien d'haver estat els primers a donar suport amb els seus noms lògicament el va afectar i va fer molt més sensible l'aïllament intel·lectual i moral de la seva existència. No obstant això, no es va quedar sol. Es van reunir tres o quatre ments d'un abast més elevat que van tenir el coratge d'acceptar les seves conviccions i les van seguir fins a la conclusió lògica. Aquests van ser Anquetil (l'autor de 'Recherches sur les Indes'), Charles Nodier, Girod de Chantrans, i Cabatous, degà de la Facultat de Lletres de Tolosa. El seu germà, el coronel Gleizès, membre de l'Acadèmia de Ciències de la mateixa universitat, també es va declarar a favor de la reforma. És superflu dir que aquests conversos van ser tots homes de calibre moral superior als seus contemporanis, per molt alts que altres puguin ser exaltats pels gustos populars

Profundament sensible com era sobre el gran egoisme i indiferència de el món que l'envoltava sobre el tema que per a ell tenia tot l'interès i la importància d'una nova religió, encara mostrava constantment la benevolència de la seva disposició i la beneficència de la seva moralitat, en les seves esforços pel bé de tots amb qui va contactar, i particularment pel que fa als seus empleats

domèstics i els seus inquilins, entre els quals la seva memòria i respecte es va mantenir sempre. "La seva naturalesa exaltada", afirma el seu germà, "brillava amb entusiasme per tot la veritat i el bo". El seu "dolor en tota la seva vida" sembla haver estat la falta de simpatia per part de la seva esposa, amb qui, però, va demostrar ser un marit afectuós.

El seu primer llibre, 'Les Mélancolies d'un Solitaire', va aparèixer l'any 1794, el 1800 el seu 'Nuits Elysiennes', i quatre anys més tard, el seu 'Agrestes'. Tots més o menys advocant per la veritat. Va transcórrer un llarg interval abans que de nou provés fer una crida a el món. El seu 'Christianisme Expliqueu: ou l'Unité de Croyance pour tous les Chrétiens' (El Cristianisme explicat: o la Unitat de creença per a tots els cristians) es va publicar en 1830. Set anys més tard va aparèixer sota el títol de "El cristianisme explicat: o, el veritable Esperit d'aquesta religió mal interpretada fins als nostres dies ". En aquest treball, diu el seu estimable editor i traductor Herr Springer, "va tractar de demostrar, des del punt de vista d'un cristià protestant, que la missió de Crist va tenir com a fi l'abolició de l'assassinat d'animals i que tot el significat del seu ensenyament rau en les paraules pronunciades en la institució de la 'Sopar', és a dir, la substitució de el pa en lloc de la carn i el vi en lloc de la sang ". No cal remarcar que aquesta idea, per admirable que sigui la seva motivació, difícilment, per la naturalesa de el cas, podria tenir èxit.

El seu últim treball va ser 'Thalysie: ou La Nouvelle Existence', la primera part es va publicar a París el 1840, la segona en 1842. Va sobreviure a aquest últim crida a el món en nom de la nova reforma, però només alguns mesos. Havia arribat a el límit proverbial de l'existència humana; i tenim massa raons per creure que la seva vida va ser escurçada per la decepció i l'amarg cansament a causa d'una esperança fallida, "pel dolor que frega perpètuament el cor del reformador no reconegut" (com ho

expressa bé el seu biògraf). El Thalysie, la seva obra mestra tan excitant, va merèixer sembla, poc interès, o fins i tot silenci, en la seva primera aparició. Va trobar un crític simpatitzant a M. Cabantous, a qui ja s'ha fet referència, que va donar un curs de conferències des de la seva càtedra professional. Uns anys més tard, un advocat parisenc, el Sr. Blot-Lequène, va escriure un tractat amb una forta recomanació dels seus principis; i Eugène Stourm, editor de The Phalanx, també va defensar amb eloqüència les seves afirmacions en públic. Finalment, va ser criticat al Revue des Deux Mondes per Alphonse Esquiros, conegut pels lectors anglesos per les seves contribucions al seu 'Revisió sobre la vida i les maneres anglesos'. No ens sorprèn que la crítica hagi estat concebuda amb aquest esperit tan ple de superficialitat i prejudicis.

No sembla haver-se fet cap intent de tornar a publicar la 'Thalysie: ou La Nouvelle Existence' fins que Herr Springer es va encarregar de la tasca. La seva versió alemanya, amb un interessant pròleg sobre la vida i els treballs de Gleizès, es va publicar a Berlín el 1872. Criticant un article frívol a The Food Journal en el mateix any, Herr Springer elogia eloqüentment amb to fàcil i arrogant - tan reeixit a l' combatre els prejudicis populars - i observa: "Gleizès va publicar per fi la seva obra eminent, que, com diu Weilhaüser, ha escrit amb la sang del seu propi cor. Si és excèntric, com afirma el Sr. Jerrold, només té l'excentricitat d'un evangeli de la humanitat. Gleizès va ser tan excèntric com per escriure les següents línies, que es van trobar entre els seus papers pòstums

"Déu, pura Font de Llum, per obeir les teves ordres, vaig escriure aquest llibre. Sigues amable, protegeix i dona suport els meus esforços. Perquè la humil criatura que aixeca la seva veu amb el seu granet de sorra pot, potser, quedar-se sense parla matí, i en el desert regnarà un profund silenci ". Sí, el senyor Jerrold té raó: aquesta teoria era per al seu autor una religió. En Thalysie ens ensenyen les qüestions més importants sobre la salut i la felicitat de la humanitat. Superant a tots els naturalistes i filòsofs, ens va explicar el gran misteri de la natura. - aquest robatori i assassinat [en el seu ple significat] va sorgir només per corrupció, i per alienació de les lleis originals de la creació, i l'home, en lloc d'afavorir la corrupció, com ho havia fet fins ara, seria capaç de abolir-la. D'aquesta manera, i en contradicció amb les frases buides

d'optimisme i la depriment contemplació del pessimisme, Gleizès restaura la pau de la nostra ment i ens atorga l'esperança d'un futur regnat de Saviesa i Amor ". (1)

En el prefaci de 'Thalysie' Gleizès expressa així les seves conviccions, les seves esperances i el propòsit general de les seves tasques:

"El sistema que ara publico per al món no és, com sembla indicar l'acceptació habitual d'aquesta paraula, un conjunt de principis més o menys probables, i dels quals depèn de cadascú admetre o rebutjar les conseqüències. És una cadena de principis , rigorosament veritable i justa, de la qual l'home no pot sortir sense incórrer en conseqüències proporcionals a la seva desviació. Però, malgrat aquestes penes que ha sofert i que encara pateix, no està a la diana de la seva condició perduda. el seu destí és el de l'esclau, nascut a servitud, que juga amb les seves cadenes, de vegades insulta els homes lliures i porta la seva bogeria a punt de rebutjar la llibertat quan se li ofereix, i decideix triar l'esclavitud.

"No és que tots els homes s'hagin deixat portar voluntàriament per aquest descens fatal: un gran nombre ha lluitat contra aquest pressió, però els seus esforços diversos i dispersos s'assemblen als remolins d'un aiguat, que acaben forçant totes les aigües i arrossegant amb ells cap al golf de l'oceà. O, si alguns pocs s'han elevat i mantingut per sobre de la ràpida corrent, la raça humana no ha obtingut cap avantatge permanent, que ha estat, però, abandonada a si mateixa. "

Sabem que els intel·lectes més grans entre els grecs (2) havien ensenyat la veritat: però van fallar, diu Gleizès, en la mesura que la seva doctrina era massa exclusiva i esotèrica.

"La condició actual de la raça humana és un clar testimoni del seu error. Aquesta condició, de fet, és tan alarmant que podria semblar desesperada, si fos cert que els homes hagin adquirit ja tot el seu futur coneixement possible. Però, feliçment, hi ha una branca d'aquest coneixement, la més essencial de totes, i sense la qual la resta amb prou feines es té en compte, que encara s'ignora per complet, aquesta branca de el coneixement és precisament aquella de la qual aquests grans homes van albirar, i de la qual es van reservar per a si l'únic gaudi, (3) i és aquest coneixement, o més aviat, aquesta saviesa (i sabem

que amb els grecs aquestes dues coses estaven compreses sota la mateixa denominació) és la que ara edito. Li donaré una amplitud que no els va ser possible als grecs percebre o donar, perquè la Naturalesa rebutja el seu esperit vivificant a les llavors solitàries i aïllades, i fa només fructificar a les que entren en el patrimoni comú de la humanitat.

"Amb aquest suport, el més feble pot tenir un avantatge sobre el més fort. A més, tinc un altre avantatge. Els homes que senten avui més que mai la privació del que aspiren, invoquen per tot arreu nous principis, i exigeixen una civilització més elevada. No és la primera vegada, sense dubte, que s'ha manifestat tal estat de coses. s'ha vist que sobrevé després de totes les revolucions morals que han deixat a l'home millor del que l'han trobat, d'algunes de les quals hem estat testimonis [la revolució a França de 1789 - les reformes de 1830] - gairebé em sentiria temptat a creure que hauria de ser l'última, i acabar aquesta llarga seqüència de vanes disputes a través de les quals la humanitat ha avançat dolorosament, a veure que s'aixeca al mig de la runa de totes les idees de el vell món. Quina moment de reconstrucció! No podria existir un altre més favorable, i és urgent. Segueixo, per així dir-ho, la brisa d'aquestes feliços circumstàncies per les que ofereixo a la meditació dels homes les següents proposicions.

"Agregaré unes poques paraules. Els principis que he establert són absoluts: no poden deformar-se. Però hi ha passos en la ruta que condueixen a les altures que ocupen, però cada pas realitzat en aquesta direcció, aquest pas no es pot considerar indiferent ni insignificant. Per tant, aquesta guia de treball per aquells a qui convencerà, serà útil també per a la resta del món com a el menys un moderador. el confessaré, les meves esperances no s'estenen més enllà d'aquest últim objecte. Em sentiré fins i tot perfectament satisfet, si aquest llibre inspirés als meus contemporanis prou per estimar i evitar que s'aturin i impedeixi l'inici del canvi, sinó que al contrari ho permeti. "per seguir el seu curs cap a una generació, no diré més digna, sinó millor preparada que la present per a rebre- ".

Gleizès divideix el seu treball en dotze discursos, sobre dos volums, complementats per un tercer volum que titula 'Proves morals'. És un resum de

la història i l'ètica del tema, gairebé exhaustiu, així com eloqüent. L'única falla, d'aquesta potser la més sincera apel·lació a la raó i la consciència de la humanitat mai publicada, sigui el seu discursivitat massa àmplia. L'ansietat manifesta de l'autor d'enfrontar, o anticipar, tota possible objecció o subterfugi per part del que hostil o indiferent, bé pot excusar aquest defecte aparent; i el més mínim coneixement d'aquest llibre "Nova existència" difícilment pot deixar d'impressionar, fins i tot al lector amb més prejudicis, donant un tribut d'admiració a un esperit tan noble i tan pur, que dedica totes les seves energies a el foment d'una moral exaltada i refinada. A la primera part del seu llibre, repassa els hàbits i pràctiques dietètiques dels diferents pobles del món antic, i observa als diversos escriptors filosòfics i literaris que han deixat constància de les seves opinions sobre el menjar. A continuació tracta a les autoritats modernes i, després de citar un gran nombre de testimonis anti-vegetarians, en el seu cinquè discurs, s'aplica per respondre als sofismes dels principals oponents, i en particular del seu arxiu enemic, el seu compatriota Buffon, si bé coneguda Histoire Naturelle, i es pot dir que efectivament va eliminar les seves sorprenents fal·làcies. (4) "El que més impressiona l'observador quan llança una mirada atenta sobre la terra, és la relativa inferioritat de l'home, considerat com el que és, pel que fa al que hauria de ser: és la debilitat de la feina aconseguit en comparació amb l'aptitud de l'obrer. Totes les seves inspiracions són bones i totes les seves accions dolentes, i és a aquest fet singular que s'ha d'atribuir, sense cap dubte, el menyspreu universal que l'home manifesta cap als seus semblants ... Hem de remuntar-nos a la font i veure si no hi ha en l'existència de l'home algun acte essencial que, reflectint-se en tota la resta, els comuniqui la seva influència fatal. Considerem, per sobre de tot, la qualitat distintiva de l'home: allò que l'eleva per sobre de tots els altres éssers. Està clar que és la Pietat, (5) font d'aquesta intel·ligència que l'ha posat al capdavant d'aquest fi ordre moral, invencible enmig de les catàstrofes de la naturalesa. La seva absoluta incapacitat de mostrar aquest sentiment de compassió cap al seu company humil, els animals, així com a la seva pròpia espècie, ens comprometen a investigar quina és la causa permanent de tal fracàs; i el trobem, a el principi, en aquesta infeliç facilitat amb que l'home rep les seves impressions dels éssers que l'envolten. Aquestes impressions, transmises

durant la vida i cimentades per l'hàbit, han format la idea d'una creació separada de si mateix, que en conseqüència està més enllà del domini de la seva consciència o, si ho prefereix, de la jurisprudència ordinària dels homes. Així, els homes continuen acusant-de ser injustos, violents, cruels i traïdors entre si, però no s'acusen de tallar les goles d'altres animals i d'alimentar-se de les seves membres destrossats, l'única raó és la injustícia d'aquesta violència, d'aquesta crueltat , i d'aquesta traïció.

Encara que tots no tenen aquests vicis en el mateix grau, i és precisament aquest fet el que ajuda a l'autoengany, demostraré clarament que tots tenen els gèrmens d'ells; i que, si no estan igualment desenvolupats, hem de agrair només a les circumstàncies que els han tocat en sort.

"És així com molts europeus, als que el seu destí condueix als països caníbals, després d'alguns mesos d'estada amb els nadius, no tenen dificultat en seure al seu banquet i en compartir el seu horrible menjar, que a principi hauria excitat seu horror i disgust. Comencen devorant un gos, i després dels egos a l'home hi ha poc que recórrer.

"Els homes es creuen justos, sempre que compleixin, en relació amb els seus semblants, els deures que els han encomanat. Però la bondat ha de ser la justícia de l'home, i és impossible, ho repeteixo, ser bo envers el proïsme sense ser-ho amb altres existències. No siguem esclaus de les aparences. Sèneca, que vivia sol de les herbes del seu jardí, a les que havia els últims centelleigs de la filosofia que va il·luminar, per dir-ho, la caiguda de l'Imperi Romà, també pensava que el crim no es pot circumscriure. I si, com afirma Ovidi, l'espasa va colpejar als homes només després d'haver estat tenyida per primera vegada en la sang dels animals inferiors, quin interès tenim en no respectar tal barrera? a l'igual que Eoli, qui tenia a les mans la bossa en què estaven confinats els vents, podem, a voluntat nostra, segons visquem de plantes o animals, tranquil·litzar la terra o provocar tempestes terribles sobre ella.

"Soc molt conscient que es trobarà un subterfugi per excusar el crim per necessitat i per calumniar la Providència. Segons la suposada creença el major nombre de persones, si altres animals no fossin executats, privarien als homes del domini de la terra. però és fàcil respondre a aquesta objecció amb els exemples de persones que, sostenint l'horror de l'efusió de sang i sense robar

la vida a cap ésser, ni tan sols als més vils o més odiosos, no han estat de cap manera impeditos de l'exercici de la seva sobirania al món. (6) I prou amb els exemples d'aquestes persones, si un no tingués altres proves, a més, com que l'home és absolutament amo dels mitjans per augmentar o limitar la multiplicació de les espècies que estan més o menys en dependència d'ell. I no és menys evident que la terra, en aquesta última hipòtesi, acceptaria un nombre infinitament major de l'espècie humana. Així, s'adoptarà necessàriament el règim vegetal un dia sobre tota la terra, quan la multiplicació de la nostra espècie hi haurà assolit un cert nombre preestablert per aquesta llei imperiosa i irrevocable que està íntimament relacionada, en la seva major part, amb la humanitat, la justícia i la virtut, el nombre, detingut per les mateixes causes que em esforç per destruir, i que, per aquesta única raó, han armar contra ells a tots els éssers generosos que aprecien el benefici de l'existència ". (7)

Entre d'altres pretextos amb què els homes busquen disculpar l'egoisme, està l'afirmació que les seves víctimes tenen poca o cap consciència de sofriment, i que la seva mort és tan inesperada que no pot provocar el seu terror. Aquesta monstruosa ficció està contradita de manera eloqüent per Gleizès, com ho és, de fet, per l'experiència quotidiana més comú:

"L'instint de vida entre els animals generalment els dona un pressentiment i por a la mort, és a dir, a la mort violenta, perquè pel que fa a la mort natural no els inspira alarma, per la senzilla raó que està en el curs de la natura. I el mateix passa amb l'home. no li afligeix el pensament de morir quan sap que ha arribat l'hora, es resigna a aquest destí com a qualsevol altre que se li imposi per necessitat. Les sensacions d'altres éssers no difereixen en absolut dels homes, i quan el cavall, per exemple, és condemnat a mort pel lleó, és a dir, quan escolta el rugit confús d'aquesta bèstia terrible que omple l'espai, mentre que el lloc exacte d'on emana no es pot determinar, el que li treu a la víctima tota esperança d'escapar, la transpiració descendeix per totes les seves extremitats, cau a la terra com si acabés de ser colpejat per un llamp, i moriria només de terror si el lleó no corregués cap a ell per acabar la tragèdia ". (8)

"Hi ha una analogia tan gran, un semblança tan fort, entre la vida de l'home i la dels altres animals que l'envolten, que un simple retorn a si mateix, una simple reflexió, hauria de ser suficient per fer-li respectar a aquest últim.

I si aquest home té fills, si té en el seu cor éssers que li són tan estimats, com pot envoltar cada vegada més d'imatges de mort, d'aquesta mort que ha de privar-un dia dels que estima, o prendre-li al seu amor? I si és just, si és bo, com no sentirà repugnància pels actes que contínuament li recordaran idees d'ingratitude, crueltat i violència ?.

Existeix en l'Est un arbre que, per un moviment mecànic, s'inclina seves branques cap al viatger, a qui sembla convidar a descansar sota la seva ombra. Aquesta simple imatge d'hospitalitat, que és venerada en aquesta part de món, fa que la considerin sagrada, i que castigar amb la mort als que s'atreueixin a aplicar una destrat en el seu tronc. Els nostres humils semblants, haurien de ser menys que sagrats perquè ens ajuden a suportar les càrregues de el món, que ens aclapararien sense ells, però sobretot perquè tenen el mateix dret que nosaltres mateixos a la vida. Una raó sense resposta, al menys per a les ànimes generoses, és la confiança dipositada en l'home per molts animals. La natura no els ha ensenyat a desconfiar d'ell. Ell és l'únic enemic que ella no els ha assenyalat. ¿No és una prova evident que no estava destinat a ser-ho? Perquè un pot creure que la Natura, que té tan sols un equilibri, podria haver estat disposada a enganyar a tots els altres éssers en favor de l'home. S'ha observat que les aus de les espècies amables expressen certs crits quan perceben a la guineu, la mostela, etc., encara que no tinguin res a témer d'ells en aquest moment. Són els crits d'odi en lloc de por, mentre aquests emeten aquests últims de por a la vista de l'àguila, de el falcó, etc. Ara, és cert que en totes les illes en les que l'home ha aterrat, els animals nadius no han fugit davant seu. Han pogut fins i tot agafar ocells amb la mà ".

Gleizès rebutja la fal·làcia comuna que, atès que els homes han adquirit una luxúria per la carn, per tant, això ha de ser natural o apropiat per a ells.

"És una raó enganyosa però molt falsa per al·legar que, atès que l'home ha adquirit aquest gust, se li ha de permetre que el complagui, en primer lloc perquè la Natura no li ha donat carn cuïta, i perquè diversos mil·lennis han d'haver passat abans que es fes servir el foc. És ben sabut que hi ha molts

països en els quals no es coneixia el foc quan van ser descoberts. La naturalesa de llavors, podria haver-li donat a l'home sol carn crua o viva, i sabem que els repugnava això a tot arreu . Ara és exactament aquest caràcter el que distingeix essencialment als animals de presa dels altres. els primers, al menys els de les espècies més grans, tenen en general una extrema repugnància, no només per la carn cuïta, sinó fins i tot per la crua que va perdre la seva frescor. L'home, llavors, no és carnívor sinó en certes condicions anormals, i els seus sentits, als quals apel·la en suport del seu ésser carnívor, es perverteixen fins al punt que devoraria al seu proïisme sense percebre-ho si se'ls servís sense ells saber-ho en lloc de vedella, la carn es diu que té el mateix gust. Així Hargreaves va menjar, sense saber-ho, el cadàver del seu fill " .

És el cas que cita Gleizès, el cas de les vaques i dels rens que, a Noruega, han estat desnaturalitzats actualment fins a fer-los alimentar amb peixos i fàcilment portar-los a aquest aliment antinatural.

"Seria massa llarg enumerar aquí totes les causes que poden haver produït un error tan greu. Aquest serà el tema d'un altre Discurs. Em limitaré de moment amb dir algunes paraules sobre el que el perpetua. És essencialment aquesta facultat mental, o, més bé, aquest tipus d'estupidesa, que fa que tota reflexió sobre qualsevol cosa que s'oposi als seus hàbits resulti dolorosa per a la generalitat de la humanitat. Mengen animals i alguns d'entre ells llancen una bomba enmig d'una ciutat assetjada, sense pensar en els mals que els va a donar a una multitud d'individus, estranys a la guerra: dones, nens i ancians. Un espectacle que no van poder suportar, malgrat la duresa dels seus cors ... Avui, quan tot es calcula amb tanta precisió [comenta amb amargor], no faltaran persones amb prou valor per fer-ho. La seguretat a l'intentar provar que els animals domesticats tenen més avantatges al néixer i viure amb la condició que els tallin la gola, que si no haguessin existit, confesso que no ho entenc. Mai he concebut com l'home va poder haver tingut la barbàrie d'acumular totes les calamitats de la terra sobre un sol individu; és a dir, matar-ho a canvi d'haver causat la seva degeneració. Però si es creuen que van a escapar de les conseqüències d'una acció tan covard i tan infame, estarien en un gran error.

"Acabaré aquests prolegòmens amb un comentari important. He conegut a un gran nombre de bones ànimes que van oferir els més sincers desitjos per a l'establiment d'aquesta doctrina de la humanitat, que van pensar que era justa i veritable en tots els seus aspectes, que van creure en tot el que anuncia, però que, malgrat una disposició tan digna d'elogi, no es van atrevir a ser els primers a donar l'exemple. Esperaven aquest moviment de ments més forts que les seves. Sens dubte, són aquestes ments fortes les que donen l'impuls a el món però, ¿cal esperar aquest moviment quan un està convençut de si mateix?. Està permès temporitzar en una qüestió de vida o mort per a aquests éssers (animals) innocents el delictes és simplement haver nascut? ¿La ment ha de fallar a la justícia? No! felicitment no és tan difícil. Ah! Quina és la teva excusa, a més, ànimes pusil·lànimes? Em vergonya pels miserables pretextos que et retenen. Seria necessari, per exemple, separar-se un mateix del món; o renunciar als amics i veïns ?. No veig tal necessitat, i crec, per contra, que, si realment estimés al món i als seus veïns, s'apressaria a donar-los un exemple que ha de tenir una influència tan poderosa sobre la seva felicitat present i sobre el seu destí futur. "(9)

Tenim motius per lamentar una vegada més la perversitat de les empreses literàries o editorials que produiran i reproduiran, ad infinitum, llibres sense valor real ni permanent per al món, i que descuidaran per complet els llibres que ensenyen les seves veritables lluminàries. Aquest és, d'una manera especial, el cas de Gleizès. 'La Nouvelle Existence' mai s'ha tornat a publicar, creiem, en el propi país de l'autor; mentre que mai ha trobat un traductor, potser tot just un lector, en aquest país, fora de les files vegetarianes. Alemanya, com ja hem notat, només té l'honor d'intentar preservar de l'oblit a un dels pocs que han merescut la immortalitat.

NOTES:

(*) Jean Antoine Gleizès, vegetarià francès autor de 'Thalysia o la salut de la humanitat', va ser després de von Weber, qui va influir en Wagner en el seu llibre 'Religió i Art' en el tema dels animals: la vivisecció i el vegetarianisme) .

1. Veure el Dietetic Reformer and Vegetarian Messenger, agost de 1873.

2. Pitàgores, Anytique Reum, doctumque Platona: "Pitàgores i l'home acusat per Anytus [Sòcrates] i el savi Plató". - Sàtires d'Horaci.

3. Això és, potser, tot just per Pitàgores i la seva escola. És, sens dubte, profundament lamentable que no hagin promulgat més àmpliament una doctrina de vital importància per al món; però les raons de la seva reserva i reticència parcial ja s'han indicat en el nostre avís del fundador de Akreophagy. En una paraula, com el fundador del cristianisme en una època posterior - tenien moltes coses a dir que el món no podria aprendre. A més, com assenyala Gleizès, els propis mestres no podien tenir, per la naturalesa de el cas, el ple coneixement dels últims temps.

4. L'eloqüència i l'estil de Buffon, tot just cal remarcar-ho, són més indiscutibles que la seva precisió científica. Entre els seus molts errors, cap, però, és més sorprenent que la seva afirmació de l'organització anatòmica carnívora de l'home, que ha estat corregida una i altra vegada per fisiòlegs i savis més profunds que Buffon.

5. "Lachrymas - nostri pars òptima Sensus".

6. En països recentment descoberts, no s'ha trobat un predomini decidit d'una espècie sobre una altra; i la raó és que les qualitats estan bastant dividides i que l'animal més fort no és a el mateix temps el més àgil, sinó el més intel·ligent. - Nota de Gleizès

7. Davant d'això, no són menys interessant i important les visions d'altres sobre el vegetarianisme, remetem als nostres lectors, entre d'altres nombroses autoritats, a les opinions de Paley, Adam Smith, el Prof. Newman, Liebig i WR Greg (en Problemes socials)

8. Que les víctimes de l'Escorxador tinguin, de fet, un pressentiment complet de la destinació que els està reservat, ha de ser prou evident per a tots els que han presenciats un seguit de bous o ovelles conduïts cap a l'escena de la matança: hi ha lluites frenètiques per escapar i passar ràpidament per aquest horrible lloc, els esforços necessaris per part dels treballadors dels escorxadors per obligar-los a entrar, així com la freqüent separació de la víctima embogida pels cops i el clam dels seus botxins i el pressentiment de la seva destinació, que s'afanya frenèticament pels carrers i dispersa els terroritzats passatgers humans, tot això prova en abundància la falsedat transparent de l'afirmació de

la inconsciència o la indiferència de les víctimes. Permet veure una descripció terriblement gràfica d'una escena d'aquest tipus a Household Words, No.14, citat en Dietetic Reformer (1852), en Thalysie, i en Dietetic Reformer, passim. També en Animal World, & c., & C.

9. Thalysie: ou la Nouvelle Existence: Per J. A. Gleizès. París, 1840. en 3 vols., 8vo. Vegeu també el prefaci de la versió alemanya de R. Springer, Berlin, 1872. Els nostres lectors anglesos estaran encantats de saber que ara s'està contemplant una traducció de la Societat Vegetariana Anglesa.